1 Ιουλίου 2015

Ο εγωισμός πάντα φέρνει λύπη και άγχος (Άγιος Παΐσιος Αγιορείτης)

Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Άγ. Παΐσιος Αγιορείτης / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες

Γέροντα, σκέφτομαι συνέχεια το σφάλμα μου που σας στενοχώρησε και με πιάνει λύπη.

– Μην το σκέφτεσαι, μια που πέρασε, γιατί αυτό μόνο θα σε θλίβη και δεν θα σε βοηθήση σε τίποτε. Το να προσέχης όμως στο εξής, αυτό θα σε ωφελή. Συνέχισε με φιλότιμο τον αγώνα σου. Όλοι οιάνθρωποι κάνουμε απροσεξίες, αλλά ο Καλός Θεός σαν Πατέρας μας προστατεύει. Γι' αυτό έχει τους Αγίους Του, γι' αυτό έχει βάλει και από έναν Άγγελο ξεχωριστά σε κάθε άνθρωπο, για να τονπροστατεύη, γι' αυτό οικονομάει να υπάρχουν και πνευματικοί άνθρωποι, για να βοηθάνε πάλι τους ανθρώπους.

– Γέροντα, κάμπτομαι από την στενοχώρια για τις πτώσεις μου και κουράζομαι στον αγώνα μου.
– Από τον εγωισμό είναι. Επειδή δεν «κάμπτεις», γι' αυτό αποκάμνεις μετά. Δεν υπάρχει ταπείνωση, μετάνοια, συντριβή υπάρχει εγωισμός, και ο εγωισμός πάντα φέρνει λύπη και άγχος. Όταν ο άνθρωπος δεν έχη μετάνοια, αλλά στενοχωριέται από εγωισμό, από ανθραπαρέσκεια, επειδή ξέπεσε στα μάτια των άλλων, τότε

υπάρχει μέσα του αγωνία, φαρμάκι, πόνος.
– Δηλαδή, Γέροντα, όταν κανείς μετά από μια πτώση του στενοχωριέται πολύ, αυτό προέρχεται πάντα από εγωισμό;
– Όχι πάντα μπορεί να προέρχεται και από φιλότιμο. Και όταν η στενοχώρια είναι πολλή και προέρχεται μόνον από καθαρό φιλότιμο, τότε και η θεία παρηγοριά είναι πολλή και δυνατή και τονώνει όχι μόνον την ψυχή αλλά και το σώμα.
– Και πώς θα καταλάβω, Γέροντα, αν στενοχωριέμαι από φιλότιμο;
– Όποιος στενοχωριέται από φιλότιμο, ρίχνει το βάρος επάνω του ενώ, όποιος στενοχωριέται από εγωισμό, ρίχνει το βάρος στους άλλους και λέει ότι τον αδικούν... Θίγεται ο εγωισμός του, κατεβάζει τα μούτρα, δεν μιλάει... Να, σήμερα δυο αδελφές έκαναν μια ζημιά. Έκανα και στις δυο παρατήρηση. Και οι δύο λυπήθηκαν και έσκυψαν το κεφάλι. Η μία όμως λυπήθηκε από φιλότιμο, γιατί με στενοχώρησε με την ζημιά που έκανε, ενώ η άλλη λυπήθηκε από εγωισμό. Η πρώτη ντρεπόταν ακόμα και να με κοιτάξη. Η άλλη, για να μη χάση την υπόληψή της, πήγε αμέσως να δικαιολογηθή, χωρίς να εξετάση πόσο
μεγάλη ήταν η ζημιά.

Σκέφθηκε: «Ξέπεσα στα μάτια των άλλων δεν θα μ’ έχουν πια εμπιστοσύνη. Πώς να δικαιολογήσω τώρα το σφάλμα μου, για να μη χάσω την υπόληψή μου;». Αν αναγνώριζε το σφάλμα της και έπαιρνε το βάρος επάνω της, θα είχε μέσα της παρηγοριά. Αυτή όμως προσπάθησε να δικαιολογηθή, γι’ αυτό ανάπαυση μέσα της δεν είχε. Γιατί, όταν δικαιολογούμαστε, δίνουμε χώρο στον διάβολο, οπότε έρχεται, μας κάνει λεπτή εργασία και μας στενοχωρεί ενώ, όταν παίρνουμε όλο το βάρος επάνω μας, τότε και ο Θεός μας παίρνει όλο το βάρος.

Ας κανονίσουμε λοιπόν ποιο από τα δύο θα διαλέξουμε: την ταπείνωση που δίνει ανάπαυση ή τον εγωισμό που φέρνει στενοχώρια, άγχος και ταραχή;

Πηγή: Από το βιβλίο «Πάθη και Αρετές» Λόγοι Ε’

Πηγή: askitikon.eu